

מתגעגע לכוס שלך

אוסף סיפורי זימה

אורי יואלי

אוגוסט 2013

בבית של מרי (2003)

הכוס שלך (2008)

מפגשי לילה (2010)

בבית של מרי

מרי גרה בחדר אשפה שהפך לדירת חדר, מתחת לבניין מטופח, כזה שאין בו יותר מדי דירות עם שותפים, ברחוב שהתיאור מרכזי ושקט הולם אותו. שביל צר, מרוצף ברשלנות באבנים בלתי מסותות, מתפצל מהרחבה שליד האינטרקום, ומוביל אותי, דרך הגינה שהשתילים בה מסודרים בערוגות תחומות היטב, אל צדו האחורי של הבניין. ספסל שיש מסיבי, הבנוי מגושים רבועים המשתלבים לצורת מצבה, עומד ליד קיר הבית. ספסל זה אינו משמש לישיבה. זוהי הצהרה – לבניין הזה יש גינה, ובגינה הזו יש ספסל. כאן גרים אנשים רגועים, כאלה שיודעים להעריך, אם כי לא בהכרח להשתמש או ליהנות, מגינה, ספסל וטיפוח.

אני מחכה שמרי תפתח את הדלת, מתלבט מה לעשות כשזה יקרה. האם עלי להיות נחמד וקורקטי, כי הרי שלשום היה רק חלום, פנטזיה משותפת, אין דברים כאלה במציאות, או אולי אוהב וחושק, כי שלשום היה, משום מה, טוב ומסעיר, ואני רוצה עוד. מי אני היום?

סבך העציצים כמעט חוסם את הכניסה לבית, צמחים דהויים ומאובקים משתרגים על שלדת ברזל, מעין מרפסת פרטית ממנה ניתן לצפות אל חצר בניין השגרירות הסמוך. שלט רחוב בשפה זרה, כתוב באותיות קיריליות, תלוי על הקיר, ליד הדלת.

אני מדליק סיגריה, כדי להרגיע את הנשימה, נשען על המעקה, בוהה בדלת. תפתחי כבר, מה את עושה שם כל כך הרבה זמן?

אני אגיד לה שזהו, שזה לא היא, זה אני, שלא מתאים לי כרגע. אני אשחק את המנייק, אהיה מי שהיא רוצה שאהיה. אם רק תפתח את

הדלת.

דלת עץ חומה ומתקלפת, ללא חריר הצצה, ללא שם או ציון כלשהו. אני מקיש בה שוב.

כשהיא פותחת אנחנו מתחבקים בכוח, כאילו לא עבר שום זמן, כאילו לא קרו דברים, כאילו אין חיים מחוץ לדלת החומה שנסגרה מאחורי. את אור הצהריים הבוהק החליפה האפלה. אין חלונות בבית של מרי, רק חרכים מאורכים, מכוסים בזכוכית אטומה.

אצבעותיה ננעצות בגבי, מצמידות אותי אליה. היא ישנה, ועורה לח מזיעה. כשאנו נפרדים לרגע, ומביטים זה בעיני זה, קשה לי לזהות את עצמי. אני רוצה אותה, חושק בה, אוהב אותה. ואז היא אוחזת בידי ומובילה אותי אל המיטה.

מרי ואני עושים אהבה.

אנחנו מזדיינים, ומעשנים, ושוב מזדיינים, ושוב מעשנים. ליד המיטה, על השולחן הקטן שעליו מונחת גם קערת הגראס, יש צלחת גדולה מלאה באבנים קטנות. חילזון אפור קונכייה מסתתר בינן, אז רק כשאני מבחין בכך. בכל הפוגה ברצף המתמשך אני מחפש אחריו, ומוצא אותו כל פעם בפינה שונה של מבוך האבנים, מחופר בתוך קונכייתו. שביל רירי, כמעט סמוי מעין, הוא הרמז היחידי לכך שמדובר ביצור חי.

עוד זיון, עוד ג'וינט, עוד תנועה נסתרת של החילזון. מרי מושכת אותי שוב אליה.

הבית של מרי, קטן ככל שיהיה, הוא מוזיאון עשיר ומגוון של חפצים ישנים, צעצועי פח, גלויזות ותמונות. כל פינה בחדר, כל מדף וכל ארון עמוסים בשכיות חמדה זערוריות. צעצוע ג'יפ ששני חיילים בריטים נוהגים בו, רובוט

בעל עיניים מהבהבות, תמונות פורנוגרפיות מראשית המאה, כל אלה מקיפים את המיטה, אשר למראשותיה תלוי פוסטר ענק של קורט קוביין. מרחוק כל זה בודאי נראה כגבב מקרי של פרטים שנדלו מהאשפה, בלגן בלתי אפשרי, עומס שאין כל דרך להתמודד אתו, אולם מקרוב, מבפנים, אי הסדר מתברר כתוכנית מדוקדקת, עמוסת משמעויות נסתרות ובדיחות פרטיות. החפצים מספרים סיפור.

חתן וכלה מפלסטיק בוהים בסוס זכוכית בעל רגל שבורה, המנסה להמריא אל מגורת הלוויין, הקולטת את כוחותיה ממקדש הנרות שמתחת לפוסטר. בינתיים חושך כבר ירד בחוץ, העלטה בחדר מתגברת, ומרי מכינה את עצמה אל הלילה.

מהארון שבקיטון המטבח היא שולפת שני נרות אדומים, מנצלת את הזמן בכדי להאכיל את משפחת החתולים עמה היא גרה, אם, אח ואחות. אלה, המכירים את הטקס ובטוחים בארוחתם הבאה, אפילו אינם מתרגשים מהמהווה, אך בכל זאת עושים בעצלתיים את דרכם, כל חתול מהפינה בה היה מכורבל, לכיוון הקערה. מרי מתכופפת אליהם, מעבירה יד בפרוותם, לפי הסדר.

- רק ככה הם נותנים לי ללטף אותם.

אני מרגיש איך אני רוצה בה שוב, בגלל האופן בו היא רוכנת, בגלל פגיעותה, בגלל שעדיין לא פענחתי אותה, לא לגמרי. היא מתקרבת אל המיטה, אבל הפעם לא נצמדת אלי ובמקום זה נועצת את הנרות בפמוט המכוסה כולו בנטיפי חלב, מתחת לפוסטר. אחר כך היא מדליקה אותם בעזרת גפרור, מליטה את פניה בידה.

- זאת קבלת שבת?

לא הייתי צריך לנסות ולהתבדה, אבל היא לא כועסת כשהיא פונה אלי, שצרה לזהט לאור הנרות, פניה חבויות בצל.

- אתה יפה.

ושוב אנו מזדיינים.

זה כבר לא משנה אם אני גומר, מאחר ולזיונים שלנו אין סוף או התחלה ברורים, מאחר והם בעצם זיון אחד מתמשך. שנינו מתנהגים קצת כאילו אנו מנסים לשבור שיא כלשהו, לעבור גבול בלתי מוגדר. ההנאה מתעצמת מפעם לפעם, נמהלת בכאב, בתשישות, בתחושת הפחד. הסקס טוב מדי, ולכן הוא הופך להיות רע.

אנחנו לא מפסיקים לעשן. העיניים של שנינו זגוגיות ואטומות. אי אפשר לדבר עכשיו, רק לגעת.

מתישהו אני הולך לשירותים. אור הנרות מהבהב, מטיל על קטעי הרצפה הבודדים הריקים מחפצים צללים חדים. הקירות זזים, הבניין נושם.

קירות האמבטיה צבועים שחור. מדרגות מובילות אליה. היא תוספת לחדר האשפה הישן, חפורה בין יסודותיו של הבניין, כך שהתקרה עשויה בטון בלתי מסותת, לח למראה, שמוטות ברזל בולטים ממנו. הדרך הטובה ביותר לפוצץ את הבניין שמעלינו תהיה לשים את חומר הנפץ כאן, בתוך היסודות. מראה מכורכמת מצפה את ארון התרופות, בו אני מוצא אוסף של כדורי שינה והרגעה, כמו גם שלוש אריזות חתומות של פרזאק. הזין שלי כואב ומשופשף, נטול הדר ומדולדל. אני חש בנתק הברור ביני לבינו, ברצונות השונים. הוא היה רוצה להישאר, אולי לנוח קצת, אבל להישאר, בעוד שאני רוצה לברוח.

פנטזיות אינן אמורות להתגשם.

אני איני יפה.

אני בודד.

אני חושק, אולם איני מממש את התשוקה הזו.

צריבת השתן מנערת אותי. אני משעין את מצחי על הקיר, והקרירות מנחמת ומגינה.

המיטה של מרי נוחה באורח יוצא דופן. היא מספרת לי שאימא שלה קנתה לה אותה בהמון כסף, כדי שתישן טוב, כדי שיהיה לה כוח, ושאבא שלה קנה לה את הדירה הזאת כדי שידע שהיא בסדר, שהיא מסודרת בחיים. אבל כשאני שואל עוד היא לא עונה, מתיישבת ומגלגלת עוד ג'וינט. אני מסתכל על החילוץ.

- הוא שוב זז.

- הוא אף פעם לא זז. זה רק נדמה לך.

גבה כפוף, שערותיה שזורות לצמות מדובללות, אבל היא עדיין יפה. היא מציתה את הג'וינט, נשענת לאחור.

- אתה לא צריך אותי. אני דפוקה.

לוקח לי זמן לענות. הג'וינט עובר אלי.

- אבל אני רוצה.

היא מחייכת. האוויר מלא בריח של סקס וגראס.

- אנחנו אף פעם לא רוצים מה שטוב בשבילנו.

אנחנו נרדמים מחובקים, אולם כמעט ואיננו ישנים. במקום זה אנו מתכרבלים זה בזה, מלטפים, נצמדים ומרפים. מי אנו, זה לזו?

מי אני בשבילה, ומי היא בשבילי? האהבה זורמת ממני בכלל בלי להתאמץ, כאילו מישוהו שכח את השיבר פתוח. זה חייב להיות בדוי.

הבית, כמונו, איננו נח.

החתולים, שהיו רדומים במשך כל היום, התעוררו לחיים, והם מנהלים את מערכות היחסים המשפחתיות יותר ופחות שלהם בכל רחבי החדר. מדי פעם אחד מהם בוחר לנוח לזמן מה, ולצפות במהומה במקום להשתתף בה. לצערי, נראה שנקודת התצפית המועדפת היא דווקא הכרית שמתחת לראשי. ניסיתי לרמות ולהזיז אותה הצדה, אבל הם לא אהבו את זה, ולכן אני נאלץ להסתגל למגע החמים והפרוותי, הנעים דווקא, בעורפי.

מדי פעם, כששקט, אני חושב שאני שומע את החילוון.

עורה של מרי מול עורי, גב אל בטן, וידי מונחות על צלעותיה. עיני החתולים מנצנצות בחשיכה.

הגוף כבד, נטוע במזרון, ובמקביל גם קל, חסר משקל. חוסר התנועה מאפשר את השניות, מאחר ושתי התחושות נובעות מתוך אותו מקור, הידיעה שהמוח והגוף אינם קשורים עכשיו. הניתוק הושלם ועבר בהצלחה. ועכשיו, כל מה שצריך זה לאפשר למחשבה לפרוץ החוצה מתוך הכלא. אולם זה יאלץ להידחות, מאחר ולמחשבה כרגע אין יכולת להפעיל שום רצון שהוא, ובודאי שלא רצון לפעולה.

המחשבה היא מעגלית, אם כי לא אקראית. להפך, יש בה דפוס קבוע, תחנות מעבר שחוזרות על עצמן. מרי, הפחד ממרי, התשוקה אל מרי, תחושת הריקנות, כאילו נחלתי עד תום, הדחף הפתאומי לברוח, לקום ולהתלבש, חוסר היכולת לפעול וגם, פתאום, זאת אותה אני אוהב, ושאינה אוהבת אותי. וחוזר חלילה. תחנות ידועות, ידועות מדי.

חום גופה של מרי חורך את עורי.

התעוררנו ביחד, ועכשיו היא מארגנת ארוחת בוקר, למרות שאי אפשר לדעת בדיוק מה השעה, ואולי כבר אחר הצהריים, ואני מכין קפה. שנינו עדיין עירומים, אבל עכשיו זה שונה, למרות שעדיין לא ממש בלתי נעים. אך המבוכה כבר קיימת, מתגלה בפרטים הקטנים, ברגעי השתיקה הרבים מדי.

היא קוטעת פתאום הכל, ופונה אל המיטה, בוחנת את קערת הגראס הריקה, מחטטת קצת בקופסא שמונחת על המדף.

- מה, גמרנו אתמול את הכל? לא נורא.

היא מסכמת את החיפוש, מתיישבת על המיטה, כפופת גוף, תופסת בסדין ומתעטפת בו.

- אני כזאתי בבוקר. אל תתרגש.

הקפה כבר מוכן. היא שותה חזק עם סוכרזית אחת. אני מדליק סיגריה.

- אתה לא צריך אותי. רק צרות אני אביא לך.

- אז את רוצה שאני אלך?

- לא. בכלל לא.

- אז מה את רוצה?

- למה שאתה רוצה ולמה שאתה צריך לרוב אין שום קשר.

- אני חושב שלרוב זה אותו הדבר.

היא צוחקת, צחוק אמיתי, לא כאילו.

- אתה עוד צעיר.

היא מרצינה לפתע.

- בת כמה אני, אתה חושב?

זה אתגר. לא חשבתי על זה עד עכשיו.

- מה זה משנה?

- זה משנה.

היא לא נותנת לדממה להיות ארוכה מדי.

- שלושים ושתיים.

והיא מגחכת, נותנת למילות החנופה שלי להתחלק מעליה.

- אני יודעת שלא רואים, אבל מרגישים.

כשכבר כמעט עומד לי, ואנחנו באמצע גישושי מגע ראשונים, מגומגמים, דופקים פתאום בדלת. מרי נדרכת לרגע, אבל מייד מתרפה, קמה מהמיטה, לוקחת את הסדין ומתעטפת בו.

- תחכה לי רגע.

ואז היא ניגשת אל הדלת, פותחת אותה רק קצת ומנהלת שיחת לחישות עם מישהו מעברה השני.

זה לוקח קצת זמן. ממקום משכבי, עירום על המיטה, אני רואה איך היא זזה בחוסר נוחות. יד גברית נשלחת פנימה, טובלת באור הבהיר מדי, מנסה ללטף את ראשה של מרי, אולם היא נרתעת, והיד לא מתעקשת. החתולים חומקים החוצה, רודפים זה אחרי זה.

בגדי מוטלים ליד המיטה, ממתינים לי.

- זה היה עודד.

- ההוא מהבאר?

היא מגחכת. שנינו כבר חצי לבושים, והיא מראה לי את אוסף ברכות השנה טובה שלה, קופסת קרטון גדושה מתוכה היא דולה ברכות נבחרות, מדהימות ביופיון, כשלכולן היא מתייחסת באותו שיוויון נפש מזלזל.

- פעם חשבתי שאני יעשה עם זה משהו.

- והיום?

- היום אני יודעת שזה כבר לא יקרה. לא נורא.

אני מנסה לחזור לנושא השיחה הקודם.

- הוא בסדר, עודד?

- לא יודעת. הוא יסתדר. קשה לו איתי.

היא הפסיקה להוציא ברכות מהקופסה, ועכשיו היא מעבירה את ידה על בטנה בתנועות איטיות. אני מרים אליה את ראשי, והיא מתנערת, מחייכת אלי.

- אל תפחד. הוא לא חבר שלי.

עיניה צוחקות אלי, מכווצות, דומעות.

- אבל הוא היה. הוא היה האבא של התינוק שלי.

היא נותנת לי לחבק אותה, אבל נשארת מרוחקת.

- אבל זה כבר לא משנה עכשיו.

היא נותנת לי נשיקה על המצח.

- אתה טוב.

המחמאות האלה מביכות אותי. איני יודע מה לענות.

היא מלווה אותי אל הדלת, אוחזת בדל של ג'וינט שהוצל מבין קפלי הכריות שעל המיטה.

- אני צריך להוציא את הכלב לטיול.

פניה מתכרכמות.

- למה לא אמרת לי קודם? הוא כזה חמוד, הכלב.

אנחנו נצמדים לנשיקה קצרה, בפיות שעדיין לא צחצחו שיניים.

- את רוצה לקבוע משהו?

- בוא נדבר יותר מאוחר.

היא מתרחקת ממני, משחררת אותי, אבל אז פתאום הופכת לנחמדה ורכה, תלותית.

- אז מבטיח שתתקשר אלי?

אני מגחך.

- מבטיח.

- יופי.

היא מקרבת את פיה אל אוזני, לוחשת אלי.

- היה לי נורא כיף.

ועוד חיבוק, ועוד מחמאה הדדית, ודלת חומה שנסגרת אחרי, ושביל מרוצף

בשברי אבנים, וספסל שיש בצורת מצבה, עליו אני מתיישב, מצית סיגריה,
מביט ברחוב הריק מאנשים, תוהה אם עוד אשוב לבקר בבית של מרי.

הכוס שלך

עזבת אותי, מתגעגע לכוס שלך.

כך הגדרת מה שכתבתי פעם,

בקיץ שיכור.

ועכשיו עזבת אותי, ונו, כן,

מתגעגע,

אבל לא רק לכוס שלך,

הוא רק אחד מסך האיברים,

והתחושות,

והגעגועים,

רק אחד מסך יותר גדול,

כזה מין סך הכל,

שכולל את כל אותם,

הגעגועים.

שותה כאן, לזכרך,

ולזכר הכוס שלך,

אמרתי לך פעם שאני אוהב את הכוס שלך?

‘א

במראה העגולה שעל הקיר שמול הבר אפשר לראות את הלקוחות מאחורה, אני יכול לראות את עצמי, מזווית העין, רוכן אליהם, מקרב אוזן לפה.

מה תשתי?

היא חדשה כאן. עדיין לא יודעת איך להתנהג. יכולתי לתת לה עוד זמן. להתיישב על הכיסא הגבוה, לבדוק שהחולצה מסודרת טוב, להציץ מסביב. בר כמעט ריק. ניסיתי להפחיד אותה. אין לי כח לבחורות בודדות הלילה.

היא מפתיעה אותי בבטחון שלה, משועשעת קצת ממני, מזמינה ג'ים בים עם מעט קרח, מחייכת כשאני מוזג לה מנה גדולה, שותה יפה. אני נסוג אל עמדת המחשב שלייד הקופה, נותן לה שם בחשבון שאני פותח. סקסית בשחור. אבל אחרי מבט קצר נוסף בה, ובשיער המתולתל אותו היא פורעת ביד ארוכת אצבעות, לא לשחק את המשחק, לא ליפול לזה, אני מוחק את המילה הראשונה, והיא נשאר רק בשחור.

חוז ממנה, כמו שאמרתי, די ריק, והמוזיקה חלשה מפחד השכנים ובעקבות זה שהיום, באופן כמעט חד פעמי, הצלחתי לא להשתכר. הבטחתי לעצמי בהתחלת המשמרת שהפעם אצליח לגמור אותה כמו שצריך. שכבשמונה בבוקר, כאשר תגיע גלי להחליף אותי, כבר יהיה פה נקי, והקופה תהיה ספורה מאוזנת, ואני עוד אשתה איתה קפה נעים של בוקר ואחר כך אלך לישון. אני חייב לקום מחר בשעה נורמאלית. אסור לי לבזבז עוד יום. אז

הסתפקתי בלעשן, ושתייתי רק ארבעה צ'ייסרים עם טים עובד המטבח ועם חמוטל המלצרית, ועכשיו אני בסדר, באופן מפתיע, ויש סיכוי סביר שהמשמרת הזאת תהיה משעממת כראוי. כל עוד לא יהיו בחורות בודדות.

אני רועי, אגב, אם לא היכרנו. אני מוזג פה כבר ארבע שנים.

לא שהיא שואלת. לא איכפת לה ממני. היא אפילו לא מאלה ששולפות את הפלאפון שלהן ושמות אותו על הבר, מנהלות דיאלוג עם מי שלא מתקשר אליהן. היא שותה יפה, בריכוז, בהנאה, נשענת על הבר רק מעט, לא רכונה אליו. במראה הגדולה והעגולה, המעוותת, אפשר לראות אותי ואותה, משני צידי הבר. אני זוכר כשהביאו אותה.

זה היה לפני איזה עשר שנים. עוד הייתי לקוח, אחד מאלה שמסתובבים לבד ויושבים במקומות שפתוחים כל הלילה. זה היה לילה של שיכרות כבדה. אני חושב שניסיתי להתחיל עם מישהי. בטח סיפרתי לה על הצבא שלי, ניסיתי שתרחם עלי. הייתי די מפגר, אז, חיפשתי מי שתציל אותי. אבל היא לא העניין. העניין הוא שבשלוש בבוקר, שיכורים לגמרי, נכנסים פתאום שאול ומיקי, סוחבים איתם את המראה שהייתה תלויה...

זה סיפור די משעמם, בעצם. אני מוזג לעצמי צ'ייסר, מתקרב אליה. היא פונה אלי. החיוך שלה אמיתי. אנחנו מרימים את הכוסות, מצליבים עיניים, לא צריכים אפילו להגיד לחיים.

הצייר יושב בפינת הבר, שעון על הקיר. אני קורא לו צייר למרות שעכשיו הוא לא, אבל לפעמים כן. אני לא טוב בשמות, ודברים כאלה עוזרים לי לדעת איך לקרוא ללקוחות הקבועים בחשבונות שאני עורך להם. הצייר שותה ערק, גם שהוא מצייר וגם שלא, והוא אוהב הרבה קרח, וכוס מים ליד. הוא מסתכל עלינו מהצד, מרים גם הוא את כוסו.

יפים ביחד.

מה? אני מתבלבל לרגע ומנסה להבין מה הוא אמר.

אתם יפים ביחד.

הוא צודק. שונים מאוד אבל מתאימים, אני והיא, היא אמנם צעירה אבל לא מדי, אני אמנם מבוגר אבל לא זקן.

היא בטח מחכה למישהו. הן אף פעם לא באמת בודדות. הן תמיד מחכות למישהו, חבר, חברה, דייט. או שהן בדרך לאנשהו. היא בטח תלך עוד מעט. אני מוזג לעצמי עוד צ'ייסר כשהיא מזמינה עוד מנה. אני מגביר קצת את המוזיקה, שייזדינו השכנים.

*

בשמונה בבוקר, כשגלי מגיעה, הכל נקי. היא עזרה לי. היא נשארה איתי עד הסוף, שותה איתי, כמעט לא מדברת. חמוטל המלצרית הלכה בארבע, נפרדת ממני בחיבוק, אומרת לי להיזהר, וטים הלך בשש, משאיר אותנו לבד. הכנתי לנו קפה אחרי שגמרתי לנקות, ישבנו וחיכינו שגלי תבוא. הייתי שיכור מספיק כדי להניח יד על כתפה, לנסות ולמשוך אותה אלי. אבל היא נשענה לאחור.

אני כבר יודע את השם שלה, מרי. היא נשבעה שזה לא קיצור של מרים או מריה, ושההורים שלה קראו לה ככה בגלל השיר של צביקה פיק. רציתי לשים לה אותו לשמוע, אבל היא לא הסכימה. אני דיברתי הרבה, היא קצת. יכולתי לדמיין שהיא כל מיני דברים, יכולתי לחשוב שהיא תציל אותי.

כשהעיתון הגיע ישבנו וקראנו. הראתי לה את הקריקטורה, היא לא הבינה מה מצחיק והסברתי לה. מזגתי לה עוד מנה ולי עוד צ'ייסר. הייתי שיכור מדי בשביל לספור את הקופה. בשבע בבוקר התקשר השכן מלמעלה ואמר

שבפעם הבאה הוא יקרא למשטרה. גילגלתי לנו ג'וינט.

כשהיא קמה להשתין היא התנדנדה, ותפסתי אותה במותניים, מרגיש איך העור שלה זז, איך היא מתפתלת מתחת לאגודלים שלי. היא נתנה לי להניח את הראש בין השדיים שלה, ליטפה לי את העורף. נתתי לה ללכת, נתתי לה לחזור. היא לא דיברה הרבה.

הסברתי לה דברים. אני לא יודע אם היא הקשיבה אבל היא הינהנה כשצריך. נשענתי על קיר השירותים כשהשתנתי, הסתכלתי על הזין שלי, חשבתי עליו בתוכה, שיננתי את השם שלה. מרי, מרי.

גלי לא הייתה מרוצה. היא מנסה לא להראות כשהיא עצבנית, אבל אני כבר מכיר אותה. היא לא אוהבת כשיש לקוחות בבוקר. לא סיפרתי לה שהשכן התקשר. הרגשתי שהמילים מתערבבות לי.

מרי באה איתי לקנות סיגריות. ספרתי את הכסף פעמיים לפני שנתתי למוכר, ובכל זאת יצא שטעיתי. הוא הסתכל עלי מוזר, כמו על שיכור שלצידו בחזרה יפה מדי. אני באה לישון אצלך, היא אמרה לי, אני לא רוצה ללכת הביתה היום. נשענתי עליה והיא תמכה בי שלא אפול. כשלנו בצוותא כשאנשים שמתחילים את יומם מפנים לנו את הדרך. אני לא זוכר יותר מהבוקר הזה.

*

אני מתעורר בתוכה. הזכרונות מלפני זה קטועים. היא מפשיטה אותי, עוזרת לי לטפס אל המיטה. רעש מהרחוב חודר אל הבית. שקע הצוואר שלה. התקרה מסתחררת. גוף עירום וחלק שצמוד אלי. רסיסים של שינה. חלום קטוע שבו אני עדיין בבר, משרת גבר נטול שם, שרוצה שאבין אותו. פיטמה שלה, מזדקרת בתוך כף ידי. התחת שלה מתחכך בי. אני נכנס אליה.

יכול להיות שהיא עדיין ישנה, אבל הגוף שלה מגיב, זו איתי, עם הסחרחורת, העדינה עכשיו, מערסלת. והיא רטובה וחמה, עוטפת את כולי, מתאימה לי בדיוק, כאילו שהכוס שלה יוצר בהזמנה לפי מידת הזין שלי. השד שלה מוצק וקטן, קשה למגע. היא נאנחת כשאני חופן אותו. היא ערה. היא מתפתלת עלי.

האגן שלי זו מעצמו, מזיין אותה לאט, עדין בהתחלה ומתגבר לאט לאט. הפה שלי מוצא את העורף שלה. בלי נשיכות, היא מבקשת, פשוט תזיין אותי, תזיין אותי חזק.

אני הופך אותה על הבטן, כורע מעליה על ברכי, נכנס אליה עד הסוף, עד הרחם. היא נאנקת. כואב? כואב טוב. יותר חזק. והיד שלה נשלחת מתחתיה, נוגעת בעצמה. על הגב שלה יש קעקוע גדול, מלא בפרטים. הראייה שלי עדיין מעורפלת. אני לא מצליח להבין מה מצוייר שם. התחת שלה רך, לחוץ אל ירכי.

אני אווזו במותניים שלה, משתמש בה כמו שהיא משתמשת בי, חולב מהגוף שלה צמרמורות ורעשים. היא מאוננת בשתי ידיים עכשיו, הראש שלה מוטה הצידה, לחוץ אל המזרון, והשיניים שלה חשוקות. לאט עכשיו, לאט וחזק, עוד קצת, עוד קצת.

היא מתחילה לרעוד מבפנים, והכוס שלה נהיה חם יותר. היא מתפתלת מתחתי. קצות האצבעות שלה נוגעות בי. אני קרוב נורא. אל תצא. בתוכי. תגמור עכשיו.

יכול להיות שאני צועק, יכול להיות שהיא. אי אפשר לדעת כי הכל מעורבב. ההתכווצויות שלנו משותפות. היא חולבת אותי לתוכה. אני ממשיך לזוז עד שהרעידות נפסקות. אני מתגלגל לצידה, ממשיך לכרבל אותה אלי, בלי

לצאת ממנה.

*

כשאני מתעורר שוב כבר כמעט ערב, והיא איננה. מרי. אני נזכר בשם שלה, יורד מהמיטה, מחפש אחרי פתק שהשאירה, מספר טלפון. אבל ההוכחה היחידה לכך שהייתה פה בכלל היא בקרום היבש שנותר על הזין שלי. הראש עדיין כבד והגוף שלי כואב. אני בוחן את פני במראה לפני הכניסה למקלחת. גבר נאה, שלא יכול לעמוד בפיתויים. מתחת למים החמים אני מחליט שוב שעלי לשתות פחות.

במראת השירותים אני בוחנת את פני. צריך ללכת מפה. שום דבר טוב לא יקרה אם נישאר. רואים עלי את העצבנות. אני מרגיעה את השרירים כמה שרק אפשר, ואז מציירת, בכיווץ קטן של הפה כלפי מעלה, חצי חיוך מזמין. עכשיו הייתי מנשקת אותי, אם הייתי הוא, הייתי רוצה לנשק אותי. עכשיו אני כוסית, אבל אינטליגנטית, אחת שרוצים לזיין גם בגלל שהיא חכמה, בגלל שהיא יודעת דברים. אחת שהוא רוצה לזיין. ואני יודעת שאני פתטית.

הוא שם עלי יד כשאני מתיישבת לידו. האצבעות שלו קרות על הירך החשופה שלי, העור בהיר וחולני מסביבן. צ'ייסר של וודקה מוכן בשבילי על השולחן. שני החברים שלו, אלה שאני לא מצליחה אף פעם לזכור את השמות שלהם, ולכן מכנה אותם, בסוד, שמשון ויובב, בוהים בי, מעריצים אותו. יש לי בחילה.

הוא מדבר, מסביר להם משהו. אני מביטה על שפתיו זזות, מנסה לתפוס אותן ברגע אחד קפוא, מנסה לנתק אותן מהקול הזה שלו, שממשיך לנסר מעל המוזיקה. פעם אהבתי אותו. עם השפתיים האלו אני מתנשקת. הפה הזה נצמד אלי לכוס ועושה לי לגמור. הלשון הזאת, שנשלפת לשנייה החוצה בתוך שטף הדיבור, מלחלחת את השפתיים, מלקקת לי את הפיטמות.

חיכינו לך. הוא צריך להגיד את זה פעמיים, ולצבוט את ירכי, כדי שאבין שהוא פונה אלי.

ואני שוב מחייכת אליו כשהוא מרים מולי להשקה את כוסו. אני אוהבת אותו. הוא החבר שלי. הוא חכם. הוא אוהב אותי.

ואז שמשון, או יובב, אני מתבלבלת ביניהם, מתחיל לדבר בקול נלהב כזה, בטוח בעצמו אבל עדיין בולע מילים. הוודקה שורפת אותי מבפנים. היד המתה שלו רובצת עלי. צריך ללכת מפה.

*

אישה קורבן. אישה קורבן. אני ממלמלת את זה לעצמי, מתענגת על השנאה העצמית. טיפוף עקבי הנעליים החומות מהדהד ברחוב. אפילו הצעדים שלי קטנים, תלתיים. ייקח לו עוד שעה שעתיים עד שהוא יחזור הביתה. הוא ייכנס למיטה בלי לגעת בי, וכשנקום נלך לאכול ארוחת בוקר בבית הקפה החדש, ונשתוק.

הפטמות שלי בוערות מקור, כואבות מהחיכוך עם בד החולצה. הייתי צריכה ללבוש חזייה. הוא בכל מקרה לא שם לב. לא איכפת לו. אני רק עוד מעריצה.

שיילך להזדיין. הוא והזין הסטנדרטי והמשעמם שלו, שנעמד באמת רק כשאני מוצצת לו. כל כך הרבה זמן לא היה לנו סקס טוב שמתחיל להיגמר לי מלנסות. הוא מפחד ממני. הוא צריך אותי כנועה ולא מסופקת.

בהחלטה של רגע אני נכנסת אל המקום הפתוח הראשון. הייתי יושבת כאן פעם, עם חברות, כשהייתי קטנה. היינו מגניבות, אז, שותות שתי כוסות בירה וכבר משתכרות. אהבו אותנו פה כי היינו עושות שמח. היינו מדברות על בנים, לא על גברים. נועה הייתה מספרת לנו את מי היא מזיינת. שירי הייתה שותה תמיד רק קצת, ובכל זאת עושה הרבה שטויות. אני לא מתגעגעת אליהן. אני שמחה שהתרחקנו.

בירה ווודקה. לבד, בפניה של הבר, רגל על רגל. לא באתי לחפש חבר, תודה רבה, כבר יש אחד. אני לא צריכה שייכנסו לי לנשמה עכשיו. אני פה כדי

לשתות עד אחרי שהוא יגיע הביתה, כדי לא לחכות לו במיטה. האלכוהול עושה לי צמרמורת.

*

הוא מעביר לי ג'וינט. הידרו, מתוק. אני חושבת שאני קצת שיכורה. מים? לא, זה טוב. אולי בכל זאת מים.

הפנים שלי מוזרות כאשר אני מעבירה עליהן את אצבעותי. המגע מעקצץ. השפתיים שלי רכות ותפוחות. הוא מסתכל עלי, ואני מתנערת במבוכה, כאילו הביט בי מאוננת. יותר מדי זמן לא היה לי סקס טוב. אני לא רוצה שיגיד לי איך קוראים לו.

כמה זמן אני כבר פה? שעה? שעתיים? חלון צופה אל הרחוב, ואני תוהה אם הוא יעבור בו בדרכו לבית שלנו. הוא בטח ייקח מונית. גם אני הייתי צריכה, ככה. לחכות לו. לדבר איתו, להכריח אותו לכעוס עלי, להתפייס איתו, להיות כנועה עבורו.

אישה קורבן. אני חכמה יותר מזה. היד של הגבר שמלטף לי את הגב היא בחירה שלי עכשיו, הצמרמורות שעוברות בי הן בשליטתי. אני לא חייבת לו כלום, נתתי מספיק. אני רוצה להיות רעה. אני רוצה לשכוח. הברמנית הזאת מעצבנת אותי, שולחת אלי מבטים ביקורתיים. אם הוא יציע לי לבוא איתו אלך.

*

השותפה שלו ישנה, אבל לו לא איכפת. אנחנו כושלים דרך דלת החדר שלו, שחורקת נורא, ישר אל המיטה. אני נשענת אחורה, לתוך הבלגאן שמכסה אותה, בגדים מלוכלכים, סדינים סתורים. אני מפשקת את ברכי, נותנת לחצאית לגלוש מטה, מרגישה את משב הקרירות על פנים הירכיים. למרות

שהכל קצת מסתחרר אני בסדר, ממש בסדר, זה מה שאני רוצה. הוא מטפס עלי, מתיישב על האגן שלי, המכנסיים שלו כבר פתוחות. אני מנסה לא לראות אותו, רק להרגיש, לדעת שהוא רוצה אותי, לדעת שהזיקפה הזו, אותה הוא משחרר בשבילי, גדול, וזקור, ויפה נורא, היא בגללי.

הזין שלו קופץ מעל הפתח שבמכנסיו כשהוא מפשיט אותי, זו לפי ההתרגשות שלו. אני מתפתלת מתחתיו. בד המכנסיים שלו שורט את עור ירכי. אבזם החגורה מיטלטל. ידיו לשות את השדיים שלי. הוא צובט בשתי הפטמות בבת אחת, והכאב הופך לעונג בדרכו לכוס שלי. התחת שלי מצייר מעגלים על המזרון, אבל הוא לא נותן לי להתרומם, מרתק אותי אל המיטה, מכריח אותי לתת לו להשתמש בי.

היד שלי נשלחת אל הזין הזה, שמתנדנד לי מעל הבטן. אני מנערת את הכובד, סוחטת אותו כך שהעין שבקצהו נפערת לעברי.

בוגדת שכמותי. אישה רעה וחוטאת.

היד שלו, שנשלחת מאחוריו, אל בין רגלי, מוצאת את התחתונים הלחים שלי. הוא מזיז אותם הצידה, ואצבע עבה מחליקה בלי שום התנגדות עמוק לתוך הכוס שלי. אני נורא רטובה.

אני נורא רטובה. אני שונאת את עצמי, זונה בוגדת, אני אוהבת את זה, אני צריכה עכשיו את היד שלו עוד בתוכי, הוא הוסיף עוד אצבע, והוא חופר בפנים, זו איתי, כשידו השנייה ממשיכה ללטף ולצבוט את הפטמה שלי. אני צריכה זין ביד, אני צריכה את הרטיבות שמופיעה בקצה שלו, אני צריכה לטעום.

להתפשט. עכשיו. אני מביטה בו מביט בי, לא חושבת איפה אני מניחה את הבגדים, לא מקפלת, לא חושבת איך אני נראית אלא רק על החור שבין

הרגליים שלי. הגוף שלו מצחיק. הזין בולט החוצה באופן מגונה. גדול יותר ממה שאי פעם הכנסתי לתוכי. אני חייבת.

לא רוצה למצוץ לו, אולי אחר כך. צריכה עכשיו, והוא מרגיש, מפיל אותי שוב למזרון, אוהז בברכי ומרים את הכוס שלי אליו, טובע בתוכי. זה עמוק מדי, וידי נשלחות אל שיפולי בטנו, לנסות לשלוט בעומק החדירה, אבל הוא לא נותן, נדחף פנימה עד הסוף, עד שעמוק בבטן שלי דברים זזים, וקצות האצבעות שלי, שנשארו לכודות בינינו, חושפות את הדגדגן שלי אל החיכוך המענג בשיער הערווה שלו. אני שומעת את עצמי צועקת. הביצים שלו מכות בתחת שלי עם כל תנועת אגן שלו. הוא מזיין אותי נורא, כמו שאף פעם לא. אני לא יכולה לעצור את הגל שאוחז בי, מהר מדי, לא נותן להתענג באמת. זונה. בוגדת. לא קורבן. כשראשי נשמט הצידה אני מבחינה במראה המלוכלכת השעונה לצד המיטה, בכך שהוא מביט בנו דרכה, רואה שני גופות עירומים, לפותים ומסובכים זה בזה, יפה נורא. ההתכווצויות מטלטלות את כולי, כמו זרם חשמלי שעובר מעומק הכוס דרך הגב עד למוח. אני מפרכסת, הדם הולם באוזניים. ומעט אחר כך אני מבינה שאני בוכה. לו לא איכפת. הוא ממשיך לזיין אותי, כואב כבר קצת, ואני רגישה מדי, אבל לו לא איכפת. ראשו בשקע כתפי, דמעתי נספגות בשיערותיו. לא הייתי צריכה לבוא לכאן. הייתי צריכה להישאר עם החבר שלי. הוא אוהב אותי.

לא עבר. אתה בטוח? שלוש פעמים ניסיתי. לא עבר.

תנסה עוד פעם, זה בטח משהו אצלכם.

הוא מושיט לי את הכרטיס, מתעלם מהבקשה המפורשת שלי. אני לא אוהב את המקום הזה. אני מרגיש בה מתבוננת בי. שלא תדחוף עכשיו את האף שלה.

קח מאצלי, היא אומרת, כמובן, מושיטה לברמן את הכרטיס שלה, פלאטינום, בעוד שאני מנסה לבדוק אם נשאר לי מזומן בארנק, לא צריך, זה עלי, אבל הוא כבר לקח. זה לא ילך, בינינו.

אני אוציא ואחזיר לך. לא צריך, רק תשאיר טיפ, טוב?

אני רואה אותה חושבת. דייט כושל. מהגיהנום. גם לא הייתה כימיה וגם הייתי צריכה לשלם עליו. איזה פאדיחה. שלא תבכה. אף אחד לא הכריח אותה. אני בוחן את הכרטיס. הריבוע הכסוף שמוטבע עליו מנצנץ. אני יכול לראות את השתקפותי העמומה והמעוותת במשטח השרוט. בארנק יש רק חמישים שקל, ואני מטיל אותם על הבר. הברמן מחזיר לה את הכרטיס לחתימה, שואל אותי במבט אם לתת לי עודף. זה נחמד, הוא מתרפס עכשיו, אפילו בלי לדעת, והיא, מהצד, רואה איך אני בכלל לא קמצן, מניף לעומתו את היד ומסמן שבסדר, שיחגוג. אני מחזיר את הארנק לכיס. אני מקווה שהכל בסדר. הכל חייב להיות בסדר. כשאוציא כסף אבדוק יתרה, הכל טוב, הכל בשליטה.

תשתו איתי צ'ייסר? איך הוא נהיה ידידותי פתאום, אחרי שקניתי אותו,

ולמרות שאני לא בטוח שבא לי אני בכל מרים מולו את הכוס, ופונה אליה, ופתאום דווקא יש משהו עדין ופגיע בה ובמבט שלה בי, ואני לא רוצה שתיעלם לי עדיין. אנו הופכים את הכוסות, נותנים לערק התמרים שמחלקים פה בחינם לשרוף נעים. אני עוזר לה ללבוש את המעיל הקצר, מרגיש את הגב שלה נלחץ אל ידי כשאני מסדר אותו על כתפיה. תלווה אותי? אני רק מהנהן. היא יודעת מה היא רוצה.

*

זה לא ילך, בינינו. היא מפתיעה אותי, בדרך לכספומט, אנחנו הולכים הכי קרוב שיש בלי לגעת, אני נמשכת אליך אבל אתה לגמרי לא הטיפוס שלי. למה אתה צוחק? סתם, אני לא יודע זאת מחמאה או שאת יורדת עלי. וגם אני נמשך אלייך.

אז סיכמנו את זה. יש פה משיכה אבל אין עתיד. מאוד משעשע, לחלוק את ההכרה הזו איתה. יכול להיות שזה טריק כדי לצאת מגניבה, כדי שארצה אותה יותר, אבל אני תמים, בוחר להאמין. אז מה נעשה עם זה? אני גרה ממש כאן. תבוא אלי? בטח.

והתחלנו דווקא אחרת, אני חושב בעודנו פונים מאלנבי לברנר, שנינו הצהרנו על כמה אנחנו רציניים, ועל כמה נמאס כבר מכל השוק בשר הזה, ועל איך צריך להירגע. הייתה בינינו הסכמה. אולי זה טריק. בכל זאת הזין מתחיל להזדקר, ואני מתקרב אליה עוד, עד שכתף מתחכחת בכתף. אבל היא זזה ממני, לא משחקת את המשחק. לא תהיה רומנטיקה הלילה.

*

הארנק נשטט מהכיס כשאני פושט את המכנסיים. אני מקווה שהכל בסדר. אני יודע שלא. איזו החלטה טפשית זאת הייתה, להתפטר, עכשיו, אני צריך

עזרה, אני צריך להודות בזה, והזין שלי כבר לא עומד, וכמה עלוב אני מרגיש פתאום.

השיער שלה פזור, מכסה לה את השדיים כך שרק ראשית התפיחה שלהם גלויה. היא במרכז המיטה, בהירה על רקע הסדין האדום. אנחנו עומדים להזדיין. כמה עלוב אני מולה. הבית שלה מעוצב כמוה. בטעם טוב. בלי לחסוך. כמו שצריך. חבל שאנחנו לא מתאימים.

מה מטריד אותך? כלום. הרבה דברים. היד שלה, בינתיים, משחקת בין הרגליים. הכוס שלה חלק, כמו של רוב הבחורות בעיר, בטח לייזר, אני צריך להתרכז, לשכוח מהבחון, לעשות את הקטע שלי, כמו תמיד. אני שולח יד, מלטף את עצמי. רך. צריך להתיישב. צריך להשקיע בה וככה החרמנות תקרה מעצמה. אצבע אחת שלה, הארוכה, איך קוראים לה, אמה, נכנסת פנימה, אני יכול לראות את הרטיבות, ושורש כף היד מסמן מעגלים מעליה. אתה אוהב את הכוס שלי? אתה חושב שהוא יפה? אני מנסה ללטף את ירכיה, אבל היא מרחיקה את ידי, רק להסתכל עכשיו, לא לגעת.

היא מגבירה את הקצב. אני יכול לשמוע את האצבע שלה זזה בתוכה. והיד השנייה משחקת עם הפיטמה, צובטת אותה חזק. יש לה קפל בשיפולי הבטן, כזה שכל העבודה במכון לא מצליחה למחוק, כל האגן שלה זו עכשיו, כשהיא מביטה בי העיניים שלה לא ממש רואות אותי. עדיין רך, הזין שלי, לא מחובר אלי.

תביא את הקופסא מהשולחן. הקול שלה עמוק, גרוני, מלא אוויר. התול נפוח יושב ליד מראת האיפור. לא ראיתי אותו קודם. הפרצוף שלו מכווץ כאילו שהוא עצם את עיניו בכוח. הוא אפילו לא זז כשאני מרים את ארגז העץ הקטן, מתאמץ לא להפיל את כל הקרמים והליפסטיקים שיש לה שם. איך יש לאנשים כל כך הרבה כסף? למה הם יכולים ואני לא? מעצבן אותי שאני לא

בפנים. מנוכר לי.

ידעתי כבר, זה לא מפתיע אותי כשהיא מוציאה מהקופסא ויברטור גדול, סגול לבן וכסוף, עם זיז בצורת ארנב זקור אוזניים. אבל דווקא חיכוך הירך שלה בשלי כשהזדקפה, תחושת העור החלק שלה על שערות הרגל, היא שמשחררת את מה שהיה צריך, ופתאום אני קשה וארוך.

אתה רוצה לטעום? האצבע שלה משוטטת על השפתיים שלי. הריח שלה דוקר, חמוץ קצת, מעקצץ. אני מוצץ אותה, עושה איתה אהבה, נותן ללשון שלי להתפתל סביבה. מזוום מתחיל לעלות מבין רגליה. היא מובילה את ידי לשם, אל בסיס הויברטור. תזיין אותי איתו, בעדינות.

היד שלי רוטטת עם הדבר הזה, שמפלח אותה, פנימה והחוצה, אצבע אחת שלה מכוונת את ראש הארנב אל הדגדגן, היד שלה נשלחת אלי, יותר מהר, לא כל כך עדין, תזיין אותי כבר. יותר חזק. הזין שלי מיטלטל בקצב תנועת האגרופ, אני בוכנה, אני מנוע.

וכשהיד שלי כבר מתחילה להתעייף מתחילות אצלה התכווצויות בבטן, והקמט הזה נהיה עמוק ומתרפה, והשיער שלה פזור מסביבה, והשדיים, רכים וכבדים, מטלטלים מצד לצד, והיא נושמת דרך האף ומכווצת את העיניים, והראש שלה נזרק אחורה והפה נפער, ואחר כך היא מחבקת את ברכיה אל ביטנה, ונשכבת על הצד, ועמוד השדרה שלה בולט ככה שאפשר לראות כל חוליה.

אני לא מצליח לכבות את הדבר הזה, נותן לו לשכב בינינו, להמשיך לזמזם. זין מלאכותי. זה לא מפחיד אותי. אני לא נגעל. אני לא מקנא. תסכים ללכת עכשיו? היא לא פונה אלי כשאני מניח יד על ירכה. העור שלה קר. אני מתיישב על קצה המיטה. החתול כבר לא שם. הזין שלי כבד בין רגלי,

מתרפה. טיפה של רטיבות הצטברה בקצהו.

*

אני עובר דרך הכספומט בדרך הביתה, אבל לא עוצר. עדיף לא לדעת. מחר אקפוץ לבנק ואסדר הכל. זה יהיה בסדר. אני שולף את הטלפון מהכיס, בודק אם חיפשו אותי, מתלבט קצת, ובסוף שולח לנועה 'את ערה?'. עוד מוקדם. הלילה לא נגמר. הביצים שלי כבדות.

אני אף פעם לא אהיה יפה כמוהם. זוג צעיר. אני אף פעם לא אהיה צעיר כמוהם. היד שלו מלטפת לה את הגב, והרגליים שלה, בגרביונים שחורים, מתנדנדות מתחת לבר, חלקות נורא. בלונדינית. שייזדינו. מצחיק.

ידי אוחזות בדופן הבר, המבט מתמקד בכוס הבירה שמולי. נמאס לי כבר. עייף לי מעצמי.

בכוס משתקף מה שקורה מסביבה, העיניים הבהות שלי, הכתפיים הדקות מדי, כפופות לפנים, המראה העגולה על הקיר שמאחורי. אני זוכר שהבאנו אותה. הזוג הזה משמאל, יפים מדי אפילו ככה, מעוותים. יד אוחזת סיגריה מימין, תנועה, מוזיקה. אני כבר לא מכיר פה אף אחד. אפילו רועי, מאחורי הבר, כבר לא נחמד אלי, אפילו שאני זוכר שהוא התחיל לעבוד פה. תמזוג תמזוג, ילד, תחייך לכולם. אולי ישאירו לך טיפ.

זה סתם, אני ביום כזה. טוב ששואלים. אולי זה היומולדת. אולי קצת נמאס לי, אבל זה סתם. דישדוש. מילה יפה. אז מה קורה, גבר? הכל בסדר, מדשדשים. כשאני עוצם את העיניים אני רואה פורנו.

אני כבר חושב לגמור את זאת וללכת, ואז היא נכנסת ופתאום יש על מה להסתכל. היא קצת אבודה, וזה טוב, כי המבוכה שלה חוננית. מרגל לרגל. רואים את מתאר הגוף דרך בד החולצה שלה. אני בוהה. זה לא יפה, ועכשיו רועי פתאום ידידותי, ומוזג לשנינו צ'ייסרים, ואנחנו משיקים למזל טוב ולמשמרת נעימה, והיא מחייכת אלי מהפינה בה התיישבה, והלילה, גם הלילה, חגיגה.

*

גל הבליינים הזה, של היוצאים באמצע השבוע, שוכך מתישהו, אנשים חוזרים אל מאורות השינה שלהם. לילה טוב, אנשי בסדר, תנו לי להראות לכם איך עושים את זה אצלנו. עכשיו זה כבר שוב כמו לשנות בבית, יותר טוב אפילו, כי אותה לא הייתי פוגש בבית, ואיזה יופי שהכל יכול לקרות.

כשאציק מגיע אני תופס אותו בדרך לשירותים, והוא מבין ישר, אנחנו נכנסים יחד והופ יש לי גרם. יומולדת. אני אפילו לא סופר כמה כסף נשאר בארנק. רק פעם בשנה. הוא יוצא לפני, ואני קורע בעדינות את פינת עטיפת הניילון הקטנה מדי, מפזר ערימה זערורית על מחזיק נייר הטואלט. קצת עבודה עם הכרטיס, שתי שורות, גלגול שטר, רכינה, שאיפה, עקצוץ באף, מהומת סיבובי גלגלים במוח. באלאגן. המון זמן לא עשיתי. ביציאה מהשירותים האורות נראים אחרת.

רוצה להיות מתנה? מה? לא באמת אמרתי את זה. עוד לא דיברנו בכלל. אבל היא תהיה שלי הלילה. אני יודע. הגוף שלה אומר לה שהיא רוצה אותי. חצי פונה אלי, הינה השדיים שלה, הושט היד וגע במ, עוד לא. אני מחייך אליה, עם השאיפה העמוקה מהסיגריה, נותן למבט לשרוף אותה במקומות שאני יודע שהיא רוצה. כולן אותו דבר, רק קצת שונות.

אני מסמן לרועי, מרים את היד והוא כבר שם. צ'ייסרים לכולם, גם לו, גם למלצרית החדשה וגם לבחורה היפה שבפינה. מזל טוב! הוא מתנשא עלי, חושב שבגלל שהוא יותר יפה, שבגלל שהוא עובד פה, אז מותר לו לא לשנות עד הסוף, לא באמת לשמוח בשבילי. לא נורא, אני אוהב אותו. הוא כבר הבין שהבחורה הזאת היא מחוץ לתחום, שיש לי זכות של וותיקים עליה. רוצה שורה? אני אפילו לא מחכה כדי לראות אותה מתלבטת, יודע

שהיא מאחורי.

*

אנחנו מתנשקים בפינה שליד השירותים. דחפתי אותה אל הקיר, והידיים שלה מטיילות לי על הגב. הפה שלה עמוק. עצמות אגן קשות יש לה, ואני מטלטל אותו על הזין שלי, שתרגיש מה מחכה לה. צד הגוף, צלעות, כובד השד שלה, עור קשה ומתוח, האגודל מחכך את ראש הפיטמה. דלת נטרקת לידנו. אנשים עוברים. שיקנאו. אבל היא כבר מתפתלת החוצה מבין זרועותי. סיגריה.

אתה לא רואה אותי באמת. אנחנו שותים עוד צ'ייסר, ורועי מסתכל עלינו מהצד, מנסה לשחק כאילו הוא לא שומע. לא איכפת לי. אני אוהבת שמדמיינים אותי אחרת. מחר אני לא אזהה אותך ברחוב. אתה תהיה עוד זין שנכנס אלי. זה מה שאני חושב שהיא אומרת. היא לא איתי עכשיו. שני מרפקים על הבר, כפות ידיים שמוחתות את הפנים והעיניים אחורה, סיני או יפני, משיכה באף. זה בכלל לא השדיים שלה. הם גדולים מדי עבורה, זקופים למרות שהיא לא לובשת חזייה. עומד לי בראש מלחשוב עלי ביניהם, מכונת זיונים, זה מה שהיא, מתנה, בשבילי.

בשירותים. אני מאחוריה, היא מופשלת תחתונים והתחת שלה מזמין אותי פנימה. כמה שהיא תהיה רטובה. בלי שום מאמץ, הכניסה לתוכה, הכוס שלה ילטף אותי. ככה זה יהיה. היא תגמור עלי, רק מעצם החדירה, ואני אמשיך פנימה והחוצה עד שהיא לא תוכל יותר, עד שהיא תיקח את הזין הרטוב שלי לתוך הפה שלה, לא, עמוק יותר, לתוך הגרון, ככה זה יהיה, ואני אצבוט לה את הפטמות, והיא תצרח מסביבי, ואחר כך אוכל ללכת לישון.

החלישו את המוזיקה. בחוץ המלצרית מקפלת את הכיסאות. לא סוגרים.

נזהרים מהשכנים. תן לי עוד בירה. אני מניח יד על הגב שלה אבל היא לא מגיבה. הכתפיים שלה רועדות. הרקות כואבות לי. הגיע הזמן לחרבן.

*

הזמנתי לה מונית. היא ביקשה. לא ידעתי איפה אתה. מפגר. יש לו מזל שאני אוהב אותו. הלכה. לא נורא. בכל מקרה לא מתאים לי עכשיו. אני מסתובב עם הגב אל הבר, מותח ידיים לצדדים. המראה הזאת. שאול ואני גנבנו אותה מצומת שהייתה בשיפוצים. לא שמעתי ממנו מלא זמן. דוקטור שאול. שיזדיין. נשאר לי עוד כמעט חצי גרם. האור מתחיל לעלות בחוץ. המלצרית החדשה, אביטל, גמרה עם כל הדברים שלה. איך אני חד. הכל אני רואה דרך המראה. מלמעלה, עקום קצת אבל ברור, איך היא רוצה, איך היא מתקרבת אלי. חגיגה.

קבענו להיפגש מול הבר. אני לא יודע איך קוראים לה או איך היא נראית. היא כן. אותי. אני קושר את האופניים במקום הקבוע, מזיז את הגרוטאה שעדיין מחוברת לשם, חלודה יותר אבל עדיין. אני זוכר את זוג האופניים שהייתה פעם. כעת זו שילדה ערומה ומעוקמת. ניפגש לסיגריה ואז נראה. היא מכירה אותי ואני לא אותה. היא לא רוצה ממני כלום. רק לילה אחד. הגוף מרגיש טוב אחרי הרכיבה. הוא חי, חם, מוכן למה שלא יבוא. אני לא אכנס פנימה. לא הלילה. כבר כמה זמן לא הייתי פה. לא מתגעגע. שמח.

היא תזהה אותי. בטח הסתבכתי. שיחת אינטרנט שיצאה משליטה, עם כל האנונימיות הזאת. היא שלחה לי תמונה, אבל אי אפשר לדעת מי היא. אולי ראיתי אותה ואולי לא. איך היא תזהה אותי? אני לא רוצה לחכות פה, ככה, לבד מול הכניסה לבר. אולי אכנס ואשתה משהו. אני מרגיש איך הרצון עולה. הסתבכתי.

הנשימה שלי נרגעת כשאני מרגיש אותה מאחורי, מתקרבת מהרחוב העולה מהים, ומסתובב. והיא עושה לי לחייך. יפה. כן, כבר ראיתי אותה, אבל לא שמתי לב. העיניים שלה לא בורחות ממני. הידיים שלי רועדות כשאני מצית לה ולי סיגריה.

אנו נשענים על הקיר, מביטים אל סגירת החורף המקיפה את הבר. אקוואריום. בפנים רגוע, קהל של אחר צהריים מאוחר. מנפנים לי לשלום, ואני משיב בהרמת יד משלי. לא מוזר לי, להישאר בחוץ, וגם היא לא רוצה להיכנס. מזל. איך קוראים לך בכלל? זה משנה? לא ממש. אני אהיה

הפנטזיה שלך להערב.

הפנטזיה. שלי. כל מה שאני רוצה לעשות. היום מותר. הערב. איך הם נראים, מבחוזן, השותים שבפנים, אפשר לראות, בלי לשמוע, מישוהו מדבר למישהי, משקיע בה המון, ואותה, כבר לא אוהבת אותו, מקשיבה ובוהה. או את השלושה חברים האלה, ממזמן, שכבר שותקים ביחד, כל אחד מול כוס הבירה שלו. בדירה של השכן מלמעלה החלונות פתוחים, והטלוויזיה פתוחה חזק. יש פרסומות. אני מחייך אליה.

*

זאת לא התחלה של כלום. מה שסיכמנו תופס. אתה לא תתאהב בי, ואני לא כך. לילה אחד. מפגש אחד. זהו. אני שמח שהיא אומרת את זה. שמח ועצוב. זה אף פעם לא הולך, הדברים האלה, ואני קצת גדול למשחקים.

נכנסנו. בטח שנכנסנו. אבל אנחנו שותים רק בירה אחת, וחמוטל, שהפכה לברמנית צהריים, מאוד בסדר, נחמדה אלי בלי להיות מעיקה, ולא מסתכלת יותר מדי. עומד לי ממנה, הזין נלחץ בתוך המכנסיים. אז מה זה אומר, נזדיין? אתה רוצה? כן. אני חושב שכן. למה?

אני חושב קצת, דווקא. כי זה כיף, להזדיין. אני אוהב את זה. אתה עושה את זה טוב? אני חושב. אני משתדל. זיון אחד. ארוך. טוב. איפה? אצלי? אצלך? באמצע. בוא נלך להזדיין.

*

המוח עיוור מתשוקה. הכל רגעים קצרים, מחוברים רק על ידי הזיקפה, אני מרגיש את הרצון מתרכז בקצה של הזין. ככה אתה מרגיש את זה? בערך. קשה להגדיר את זה במילים, זה יותר תחושות. ואצלך? איך זה אצלך? מילים עושות לה את זה, מסתבר. אפילו עוד לא התפשטנו. אנחנו מדברים,

יושבים על הספסל עם כל העיר הזאת מסביבנו, בכלל לא נוגעים, רק מילים, ומבטים.

אצלי זה להיות מלאה, זה כמו דיגדוג שבא מבפנים, אבל אתה לא יכול להבין.

למה? היא לא תוקפת. היא מסבירה לי, שאבין. כדי להבין אני צריך לדעת למה המילים שלה מתכוונות. ומילים הן תרגום לתחושות. ותחושות באות מהגוף. והגוף שלנו שונה. לך יש זין ולי יש כוס.

הלחיים שלה סמוקות ואני כבר לא יודע איך הלילה הזה יגמר. היא בטח למדה מגדר, ואני סוג של תרגיל יישומי, וזה מרגש אותה לדעת שלכדה אותי, שכל מה שהיא יודעת, שהיכולת לצאת החוצה ולהסתכל משם על הכל עוזרת לה לחשוב שהיא מבינה אותי.

אני לא כל כך אוהב זיונים של לילה אחד. אם הם טובים, הם סוג של אוננות עם נפגעים. ומה רע בזה? שום דבר. אבל אני לא אוהב. אתה סתם אומר, כולכם אוהבים, אתם אומרים שלא כדי להשיג זיונים, אבל אתם אוהבים.

אני לא אומרים. ושתיקה. אבל המבטים ממשיכים לדבר. אנחנו מבינים אחד את השנייה. הגופות שלנו יוכלו ללמוד להכיר. יש לי תחושה שהם מתאימים, שלגעת בה יהיה פשוט, כמו בעצמי, שאדע מה היא רוצה.

לפעמים אני אוהבת שמאוננים איתי. לפעמים. לפעמים אני אוהבת לאונן עם מישהו. להיות חפץ. להשתמש בחפץ. וגם אתה. לפעמים. זה לא מספיק. אני לא רוצה להיות רק חפץ. אני לא רוצה להזדיין רק עם חפצים, רק עם עצמי. אתה לא שיכור מספיק. אתה לא אמיתי איתי. יכול להיות.

רק לילה אחד, אני לא אדע איך קוראים לה. אנחנו מבזבזים אותו כאן, על הספסל הזה, ואלבני כבר שקט, ועטלפים עפים נמוך בין העצים.

*

נתנו אותי פעם במתנה לאישה בהריון. אני לא יודע למה אני מספר את זה. אולי כדי לסגור את המפגש הזה בטעם טוב, כי הרי עוד מעט נחזור למקום שבו קשרתי את האופניים, מול הפאב, וניפרד בנשיקה על הלחי, ואולי עוד אכנס לשתות משהו לפני שהלילה ייגמר, לזכר כל לילות ההשתכרות ההם, שלימדו אותי מה אני לא רוצה. ואולי אני בכל זאת מנסה להרשים אותה, להתחיל מחדש במשחק חיזור בו אני המנוסה, הבוגר והיודע. אבל פעם נתנו אותי במתנה לאישה בהריון.

היא הייתה בלי בן זוג וחרמנית נורא, וחברה טובה שלה סידרה את הכל. אני והיא היינו מסובכים מדי אחד לשני, אבל היא העריכה אותי מספיק כדי לחשוב שאוכל לעשות את זה.

היינו אמורים להיפגש ללילה אחד, אנונימי ככל האפשר, לעשות רק טוב, לעזור לה ולי להרגיע את הערגה למגע בלי להסתכן, לפרוק תשוקה. וכמובן שכשהגעתי אליה גיליתי שאנחנו מכירים ממזמן, ובכל זאת המשכנו.

זה היה נורא טבעי, דווקא. העולם שבחוץ נשאר שמה. עישנו ג'וינט, היא אמרה שמותר לה, והבטן הבולטת, העגולה והקשה, הייתה עוד חלק בגוף שלה, מרכזי אבל לא יחיד, ואני זוכר יותר את המבט שלה, ואת איך שגמרה, ואת החיוך בהליכה הביתה אחר כך. עזרתי לה. הייתי טוב. השאלתי לה את הגוף שלי והיא עשתה בו מה שרצתה.

וקינאתי בה. בזה שהיא מייצרת חיים ואני פולט זרע לשווא. אבל אני לא רוצה לדבר על זה.

אנחנו כבר ליד האופניים. עוד מעט נגמר. עוד מעט היא תהיה עוד מפגש לילה, כזה שהזכרון שלו מיטשטש והולך, שהמשך היחידי שלו הוא בעבר.

רטיבות הנשיקה האחרונה תיעלם עד שאכנס לפאב. המראה שמעל הקיר
תשקף אותי כפי שאני, גבר נאה, מוכן לקשר, ששונא את זה שהוא עדיין
מאמין באהבה.